

שיאריהת ישראל

דברי תורה וסיפורים מרבינו

הרה"ק רבי ישראל דוב בער מזוילעדניק וצוק"ל

יד"ל ע"י מוסדות 'שאריהת ישראל' וזוילעדניק בעיר קאראסטין אוקריינא

אור הגאולה

ליקוטים מדברי רבינו בעניני הגאולה השלמה

'כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם' (אבות פ"ז מ"ו)
 היינו שהתלמיד יבטל עצמו כל כך, שאינו מרגיש שהוא האומר, רק בעת האמירה מקשר עצמו במחשבה ומדות אהבה ויראה של הרב, ועל ידי זה מביא גאולה לעולם, כי גאולה הוא שיתחברו שני עלמין כחדא, עלמא דאתכסיא ועלמא דאתגליא, בחינת י"ה בכחינת ו"ה (זוהר ח"א כא.), והוא בחינת משי"ח, מ' הוא עלמא דאתכסיא, בחינת בינה (זוהר חדש שה"ש עב.), ושי"ח הוא דיבור, בחינת מלכות (תיקוני זוהר תיקון ע' קלה:), ואז יהיה שלימות הגמור, וכאשר מרגיש בעת האמירה המחשבה ומדות של הרב, מחבר המחשבה של הרב עם הדיבור שלו, כי בעת שאמר הרב לא נתגלה כי אם הדיבור, ועתה נעשה הדיבור שלו מחשבה אל התלמיד, ונתחברו שני עלמין כחדא, והוא בחינת גאולה.

(שער הזמנים פסח עמוד קמא)

אור הפסח

ליקוט דברי תורה מרבינו בעניני חג הפסח

'אף אתה אמור לו כהלכות הפסח, אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן' (הגדה של פסח) הפירוש הוא, שמרמז לנו [בעל ההגדה], שהבעל תשובה שזה לצדיק גמור, וזהו 'כהלכות', כמו הצדיק שהוא הולך ממדריגה למדריגה (ראה מגלה עמוקות פר' ואתחנן אופן הג' ר"ה וברוך הדרש), ו'כהלכות' - כמו הצדיק] כן 'הפסח', ר"ל כן הבעל תשובה, כי 'פסח' לשון דילוג, שמדלג עד מדריגה הגדולה כפעם אחת, רק 'אין מפטירין אחר הפסח', פירוש שאינו יכול לפטור מזה, רק ככל פעם צריך להתחזק, וזהו 'אפיקומן', ר"ת מיין נוקבין, שצריך בכל פעם להתעורר בחיזוק גדול.

(שער הזמנים פסח עמוד קמ"ד)

דובין אבא בתרי זווי (הגדה של פסח)

[יש לפרש ענין 'תרי זווי' היינו] 'אנוכי' ו'לא יהיה לך', 'חד גדיא חג גדיא', [היינו] יחודא עילאה יחודא תתאה.

כל דצריך ייתי ויפסח, השתא הכא, לשנה הבאה וכו' (הגדה של פסח)

[כל דצריך ייתי ויפסח היינו] בחינת דילוג, בחינת בעל תשובה. 'השתא הכא לשנה הבאה', פירוש היינו שהוא בא תיכף ומיד בארעא דישראל, שיבא תיכף למדריגה גבוהה.

זמני כניסת ויציאת השבת

קאראסטין	אנטוורפן	לונדון	ניו יורק	בני ברק	ירושלים	
7:31	7:53	7:30	7:10	6:43	6:28	כניסת השבת
8:43	8:55	8:40	8:12	7:47	7:42	יציאת השבת
9:39	9:39	9:36	8:55	8:21	8:21	רבינו תם

אור ההלכה

פסקי הלכה קצרים בהלכות שבת

אופה (ג)

כוס רטובה שיש בה טיפות מים מועטות - יש לנערה היטב כמה פעמים, ואז מותר מן הדין לערות עליה מים חמים מכלי ראשון, ויש המחמירים לנגב את הכוס.

המכין כוס תה ע"י שעירה בכוס מים רותחים מכלי ראשון ואח"כ נתן בה את תמצית התה שנתבשלה מער"ש ונצטננה - אין להוסיף שוב לכוס מים רותחים מכלי ראשון [אף שהכוס עדיין חם], כיון שעיי"ז יבשל את התמצית שהיה קר לגמרי ע"י עידוי מכלי ראשון.

מלח מבושל - מותר ליתנו בכלי שני אפי' אם היד סולדת בו, אבל לכלי ראשון אסור ליתנו, וטוב להחמיר גם בכלי ראשון שאינו עומד על האש. וליתנו על דבר גוש בכלי שני - יש להקל, וי"א שהמחמיר תבא עליו ברכה.

אין להוציא בכף תבשיל מסיר העומד על האש משום הגסה, ואפי' שהתבשיל כבר נתבשל כל צרכו. ויש שהודו שאם הסיר מונח על הבלעף שלא כנגד האש - מותר להוציא כשהתבשיל מבושל כל צרכו.

בפלטה שלא שייך היתר זה, יזיז את הסיר למקום שאין היס"ב ויוציא ויחזירנה למקומה.

סיר שיש בו קוגל אטריות - מותר לפרוס ממנה פרוסה ולהוציאה אף כשהיא עדיין על האש.

פסקי ההלכות אינם אלא לעורר את לב המעיין

אור העבודה

פנינים מרכיניו כעניני דרכי עבודת ה'

ה' נגדך כל תאותי, ואנחתי ממך לא נסתרה (תהילים לח י)

[ולכאורה היה לו לומר ה' לפניך כל תאותי, אלא] הפירוש הוא, שרוד המלך ע"ה טען בעד כלל ישראל, ואמר ה' נגדך כל תאותי, והם לנגד השי"ת, וכל תאותי היינו אפי' תאוות ממילי דשמיא, מאחר שהיא תאותי היא 'לנגדך', אבל 'ואנחתי ממך לא נסתרה', שאני מצטער על זה מאוד, לכן עזרני שלא אכשל ח"ו

(שער התקשרות עמוד 10)

מה העבודה הזאת לכם' (הגדה של פסח)

הפירוש הוא, שהרשע שואל מה העבודה יש להשי"ת בה' לכם', היינו בתאוות היתר, כגון אכילה ושתייה וכדו', שמכונים בשם 'לכם' כידוע, ואמר בעל ההגדה: 'לכם' ולא לו, כמתמיהה, האם אין ב'לכם' גם 'לו', היינו עובדא להשי"ת. וזהו 'ולפי שהוציא את עצמו מן הכלל', פירוש שהוציא את השי"ת מן הכלל, שאין בזה עובדא להשי"ת, כפר בעיקר, וד"ל.

(שער הזמנים פסח עמוד קמ"ד)

יומא דהילולא

ח' ניסן - הרה"ק ר' מרדכי מנעשכ"ז ב"ר רב בער מטולטשין זצ"ל

ט' ניסן - הרה"ק ר' צבי המגיד מראטנע ב"ר דוד זצ"ל
הרה"ק ר' חיים מאיר מוויזניץ בהרה"ק ר' ישראל זצ"ל

י"א ניסן - הגה"ק ר' ישעיה הלוי (השל"ה הק') ב"ר אברהם הורוביץ זצ"ל

י"ב ניסן - הרה"ק ר' שלמה זלמינא מראשקוב בהרה"ק ר' יוסף זצ"ל

י"ג ניסן - רבינו יוסף קארו (הבית יוסף) ב"ר אפרים זצ"ל
רבינו משה אלשיך (האלשיך הק') ב"ר חיים זצ"ל
הרה"ק ר' מנחם מנדל מליובאוויטש (הצמח צדק) בהרה"ק ר' שלום שכנא זצ"ל
הרה"ק ר' יואל משאץ בהרה"ק ר' חיים מסטאנוב זצ"ל
הרה"ק ר' יעקב מנובומינסק בהרה"ק ר' נחום מרדכי זצ"ל

י"ד ניסן - הרה"ק ר' אשר ישעני מראפשיץ ב"ר אליעזר ליפמן זצ"ל

אור הצדיקים

שלושת הסיפורים לערב פסח

התחיל המלך לחשוך ביועצו - לפני הכומר חפו. הזעיק המלך את השומרים ואסר את הכומר, ולאחר שייסרו אותו הודה הכומר דייני שגנב את טבעתו היקרה של המלך, וסופו היה שתלו אותו על העץ. וליהודי היה כל צרכי הפסח בהרחבה גדולה.

הסיפור השלישי: היה היה יהודי מאמין, תמים, פשוט שהתפרנס מהפעלת בית מרזח שחכר מהפריץ המקומי. הפריץ היה מיוודד עם היהודי, ופעם אחת כשנפגשו שאל אותו הפריץ מהיכן באה פרנסתך? כמובן, רצה הפריץ לשמוע שהיהודי מחזיק לו טובה שהרי פרנסתו באה ממנו, אלא שהיהודי המאמין התמים השיב ואמר: פרנסתי באה רק מהקב"ה.

לשמע תשובת היהודי הרצין הפריץ, והתחיל לשאול את היהודי שוב ושוב שאלה זו בצורות שונות, וציפה לשמוע בתשובותיו איזה רמז לטובה שמחזיק היהודי לפריץ המשכיר לו את בית המרזח.

ואכן, היהודי היה פשוט מאוד ולא נרמז בשום רמז, ובכל פעם ששאלו הפריץ מאין באה פרנסתך? חזר היהודי והדגיש שפרנסתו באה ישירות מהקב"ה ולא משום מקום אחר חוץ מהקב"ה. התרגז הפריץ על היהודי ואמר לו, מאחר שאינך יודע מי עושה איתך טובה ונותן לך פרנסה עליך לעזוב את בית המרזח ולחפש פרנסה אחרת.

ואם כן, היהודי נשאר לגור באותו מקום, אך נאסר עליו להפעיל את בית המרזח. וכך, לפני חג הפסח מצא עצמו היהודי בלי פרנסה ובלי פרוטה לפרוטה, וצרכי החג מרובים.

לפריץ היה אוצר במרתף ביתו ושם היו הרבה מטבעות זהב יקרי ערך שאותם אהב הפריץ למנות, וכך בכל יום היה הפריץ נכנס לאוצרו, סופר את מטבעותיו באהבה רבה ומצחצח אותם כדי שיאירו הצורות והדמויות המוטבעות ע"ג המטבעות. הפריץ היה יורק על המטבע, ועם מטלית היה מצחצח את המטבע, כך היתה דרכו של הפריץ לעסוק עם מטבעותיו דבר יום ביומו.

אותו פריץ היה "מהגדולים אשר בארץ" ונהג להחזיק בביתו קוף, קוף

<< המשך בעמוד ד'

כל הוצאותיו של כל מי שיקבל על עצמו לחפש את הטבעת. דבר זה פורסם בכל המדינה - והגיע גם לאוזניו של יהודי פשוט ועני מאוד שחי במדינת אותו מלך. והימים ימי חדש ניסן, ומתקרב חג הפסח והצרכים מרובים, ולא היה ליהודי מהיכן לקנות צורכי החג

אמרה לו אשתו של היהודי, בעלי, היות ששמענו שהמלך נותן ביד רחבה לכל מי שמקבל על עצמו לחפש את הטבעת, לך מיד גם אתה לארמונו של המלך ותצהיר שם שגם אתה מוכן להתמסר לחפש את הטבעת היקרה. היהודי הפשוט והתמים עשה את רצון אשתו והלך לארמון המלך והודיע למלך שמוכן הוא לחפש את הטבעת היקרה. שמח המלך ומיד העניק ליהודי ביד רחבה. היהודי חזר לביתו וקנה את כל צורכי החג, והתיישב יחד עם בני ביתו לחגוג את ליל הסדר בשמחה גדולה. וכמובן, שהיהודי כבר שכח מהמלך ומהטבעת ומהחיפוש וכו'.

הכומר הערמומי, יועץ המלך ששמו היה דייני, עקב אחרי היהודי והבין בדיוק מה שקרה כאן, ומתוך שהוא גם שונא יהודים מיד גילה את אוזנו של המלך שהנה היהודי רימה את המלך, לקח את כל הכסף וקנה בו צרכי חג הפסח ואין לו שום ענין וכונה לחפש את הטבעת האבודה.

המלך, לא השתכנע מיד מדברי הכומר והלכו שניהם לבית היהודי לראות כיצד הוא מחפש את הטבעת, ואם אכן נכונים דברי הכומר. עמדו המלך והכומר מחוץ לביתו של היהודי, מציצים מבעד לחלון שומעים ורואים את היהודי ומשפחתו חוגגים את ליל הסדר ואומרים את הפיוט דיינו.

והיו אלו יהודי גליציה שאינם מבטאים דיינו - אלא דייני. היה בעל הבית שר לבדו את כל השורה "אילו וכו'" ובני הבית עונים אחריו בקול רם - דייני. שומע המלך מבעד לחלון שהיהודי מדבר אל המסובים, וכולם עונים לו דייני. וכך שוב ושוב. והמלך משוכנע היה שהיהודי אכן חוקר ושואל את המסובים לליל הסדר אם יודעים הם היכן נמצאת טבעתו היקרה של המלך - הוא שואל, וכולם עונים דייני שוב ושוב.

עומדים שם המלך והכומר דייני, וככל שצועקים בני הבית דייני, דייני,

הסיפור הראשון: אחד מחסידי הרבי ר' אלימלך היה סוחר במשקאות חריפים, סוחר ביי"ש. לפני חג הפסח היה החסיד מכין חבית גדולה של יי"ש אותה היה נוהג להבריח אל מעבר לגבול ולמכרה, ומהרווח היה קונה ומכין את כל צורכי חג הפסח. אותה שנה, נסע החסיד בעגלה עם חבית היי"ש שלו, ותוך שהוא מנסה להבריח את הגבול, תפסו אותו שומרי הגבול והחרימו את מטענו היקר.

ואכן, החסיד נקלע למצב קשה ביותר. כל כספו מושקע בחבית היי"ש, ואם אינו מצליח למכור את חבית היי"ש הרי הוא נשאר חסר פרוטה, ומהיכן יביא את כל צורכי חג הפסח? מיד חזר החסיד ורץ מהר לרבי שלו, הרבי ר' אלימלך וסיפר לו בדמעות שלישי את כל המוצאות אותו ואת מצבו הכספי הקשה, וביקש לשמוע את עצת הרבי.

אמר לו הרבי ר' אלימלך לחזור לשומרי הגבול ולהגיד להם שקרתה כאן טעות, זו אינה חבית של יי"ש אלא חבית של מים, ועליהם רק לטעום מהחבית כדי להוכיח בזאת. החסיד, שהוא חסיד אמיתי - עשה כעצת הרבי - וחזר אל שומרי הגבול, ואמר להם שזו חבית של מים ועליהם רק לטעום וכו'. טעמו השומרים, ואכן היו אלו רק מים, ומיד החזירו את החבית לחסיד שמיהר להטעינה על עגלתו ולחזור לרבי ר' אלימלך.

נכנס החסיד לרבי והתחיל בוכה שנית בדמעות שלישי, הייתה לי חבית של יי"ש שאותה אמור הייתי למכור וברווח לקנות את כל צורכי חג הפסח, ועכשיו, כשהחבית יי"ש הפכה לחבית מים נשארתי חסר כל וללא פרוטה לפרוטה, ומהיכן אשיג את כל צורכי החג? אמר לו הרבי, טעם גם אתה מהמשקה שבחבית. טעם החסיד מהמשקה ומצא שאכן הוא יי"ש משובח. וליהודי היה כל צרכי פסח בהרחבה גדולה. עד כאן סיפור אחד מתוך שלושת הסיפורים שמספרים שהם סגולה להשיג כל צורכי החג ברווח לקראת הפסח.

הסיפור השני: פעם אחת איבד המלך את טבעתו היקרה שהייתה שווה הון תועפות, וגם הייתה יקרה לליבו של המלך. כל כך יקרה הייתה הטבעת למלך, עד שהקציב מכספו לכסות מראש את

אור הישועות

סיפורי ישועות ומופתים מרכינינו

❖ 'דער וואס וועט נאר אנכאפן מיין קלאמקע וועט געהאלפן ווערן' ❖
[מי שרק יגע בידית דלתי יושען]

אחר כך פנה אל האלמנה ושאל אותה האם לא נמצא בין הפועלים עובד בשם שמערל, והיא השיבה שאין פועל בשם זה.

שוב התחיל רבינו לומר: שמערל בערל, שמערל בערל. או אז פנה אל האלמנה ואמר לה: קחי איתך אשה זו לביתך, והיא תשרת אצלך. האלמנה הסכימה לדברי רבינו ונסעה לביתה לשלום.

כשהגיעה לביתה, העגונה שהייתה עייפה מטורח הדרך הלכה לישון. כשהגיעה שעת הארוחה העירה אותה האלמנה משנתה, וביקשה ממנה לגשת אל השולחן לסעוד את ארוחת הערב ביחד עם אנשי הבית והפועלים.

בתוך כך הבחינה באחד הפועלים שעומד ומתחמם ליד התנור. האלמנה שראתה אותו קראה לו: בערל, גש גם אתה אל השולחן לסעוד.

כששמעה העגונה את השם 'בערל' הביטה בו היטב ומיד הכירה שזהו בעלה. התנפלה העגונה עליו בבכיות: הלוא אתה בעלי, ואיך נטשתני לאנחות... מיד הודה כי אכן הוא בעלה. הבעל התחרט וביקשה סליחה על מעשיו. שניהם התפייסו וחזרו לדור יחדיו בשלום ושלחה.

בעיירה האלאסיץ התגוררה אלמנה עשירה שהתפרנסה ממפעל להכנת זפת. והיא לא עשתה שום דבר גדול או קטן בעסקיה ללא שאילת פיו של רבינו.

פעם הניחה לצורך עבודתה שרף עצים על התנור, כדי להפיק ממנו זפת. ורבינו הורה לה שתכין חמישים כלים לאיסוף הזפת. וכמובן שכך עשתה.

בתום העבודה שאלה את מנהל העבודה כמה זפת נאסף בכלים, והלה השיב לה שלא הופק זפת כלל וכלל, לפי שבשרף העצים היה מעורב הרבה מים.

חזרה האלמנה בשנית אל רבינו, ומסרה לו את דברי המנהל. השיב לה רבינו: המנהל אינו יודע דבר. קחי שוב שנים עשר כלים, ובעז"ה יתמלאו כל הכלים.

בתוך כך באה על רבינו אשה עגונה בבכי רב, ונפשה בשאלתה: עד מתי נגזר עליה לסבול כל כך. מתי ישיענה רבינו ויאמר לה היכן בעלה...

שאל רבינו את העגונה לשם בעלה, וענתה כי שמערל שמו. פתח רבינו ואמר: שמערל בערל, שמערל בערל. וכך חזר ואמר כמה פעמים.

<< המשך מעמוד ג'

אמיתי, שאותו היה לוקח לכל מקום שהלך. וכידוע, טבעו של הקוף לחקות את בני האדם הסובבים אותו, וכך לאחר שראה הקוף, פעם אחר פעם, את הפריץ יורד לאוצר, יורק על המטבעות ואח"כ מצחצח אותן בהנאה רבה. והקוף, הרי הוא רק קוף, וחשב לעצמו שודאי הפריץ אוכל את המטבעות הטעימות והמבריקות. ואכן, פעם אחת ירד הקוף לתוך האוצר והתחיל לזלול את המטבעות, אכל ואכל עד שנפל והתפגר.

כאשר ירד הפריץ לתוך האוצר וראה את הקוף המת מיד התחכם להתנכל ליהודי חוכר בית המרוזח. וכך, בערב פסח שלח הפריץ את משרתו לזרוק את הקוף המת לתוך ביתו של היהודי. המשרת עשה כמצוות הפריץ ומיד הסתלק משם חושב לעצמו, יהודי חסר דעת, זה חלקך לחג הפסח. תוך כדי שנחת פגר הקוף על רצפת בית היהודי נקרעה בטן הקוף ומתוכה נשפכו כל מטבעות הזהב. לקח היהודי את מטבעות הזהב וקנה את כל צרכי חג הפסח בשפע רב, ושמח וטוב לב ישב עם בני ביתו לערוך את סדר הפסח.

עם חשכה, התגנב הפריץ לבית היהודי והציץ מחלון הבית לראות כיצד חוגג היהודי את ליל הסדר. והנה רואה

הפריץ שולחן מלא כל טוב, הנרות דולקים ואורחים רבים בבית, וכולם נהנים ושרים ושמחים.

הפריץ לא הבין מהיכן כל השפע הזה? נכנס הפריץ לבית היהודי ובפשטות שאל את היהודי מהיכן יש לך כל זה? היהודי, שהיה כאמור יהודי תמים לכל דבר סיפר לפריץ שמישהו עבר וזרק פגר קוף לתוך ביתו וממנו יצאו מטבעות של זהב, ומהן קנה את כל צרכי החג. חכך הפריץ בדעתו והודה ליהודי שאכן צדק באומרו שפרנסתו באה לו ישר מהקב"ה. וליהודי היה כל צרכי הפסח בהרחבה גדולה.

מי שיש באמתחתו דברי תורה, סיפורים או עובדות מרכינינו הק', נשמח אם ישלחם אלינו y0527173945@gmail.com